

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-8055/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Nebojša Lazić, Zagreb, Dubravica 48, OIB: 40965916746, kojeg zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Dragičević i partneri d.o.o., Zagreb, Palmotićeve 60/II, protiv tuženika: Erste & Steiermärkische Bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3 A, OIB: 23057039320, kojeg zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 19. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i zamjenika tužiteljevih opunomoćenika te zamjenice tuženikovih opunomoćenika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103989453, sklopljenog između tužitelja Nebojše Lazića, Dubravica 48, Zagreb, OIB: 40965916746 i tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 A, Rijeka, OIB: 23057039320, od 11. lipnja 2008., sadržana u čl. 10. Ugovora o kreditu, a koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 0,500 % (nula cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, obračunate s datumom Ugovora."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 739,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 26. lipnja 2008. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 776,54 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

V. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 18. prosinca 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je 11. lipnja 2008. tuženik sklopio s tužiteljem Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103989453 (dalje: Ugovor o kreditu). Temeljem navedenog Ugovora tuženik je stavio na raspolaganje tužitelju iznos 244.354,57 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita. Nadalje, čl. 10. Ugovora o kreditu je propisano da se naplaćuje naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, odnosno prije korištenja kredita platiti u iznosu od 0,5% na iznos kredita. Predmetna odredba Ugovora o kreditu ništeta je te je tuženik dužan, s osnove stečenog bez osnove vratiti tužitelju iznos plaćene naknade za obradu kredita. S obzirom na gore navedeno, tužitelj je aktivno legitimiran pokrenuti ovaj parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe Ugovora o kreditu, a kojom je određeno da će korisnik kredita prije isplate kredita platiti troškove obrade kredita (tzv. ulazna naknada) u iznosu od 0,5 % naknade na iznos kredita. Predmetni Ugovor o kreditu po svojoj naravi je potrošački, a što jasno proizlazi i iz same namjene kredita-stambeni kredit, kupovina nekretnine. U trenutku sklapanja i ispunjenja predmetnog Ugovora o kreditu, na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.) te Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07. i 79/09, dalje: ZZP), a tužitelj se poglavito poziva na odredbe čl. 81. odnosno čl. 96. istih Zakona te čl. 87. ZZP/03. i čl. 102. st. 1. ZZP-a. Sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu je tipska odredba ugovora o kreditu izrađena od strane tuženika, a o kojoj odredbi se nije dala mogućnost pregovora korisniku kredita. Tome u prilog ide činjenica da je u istom ili sličnom obliku tuženik ugovarao naknadu za obradu kredita i sa svim ostalim korisnicima kredita u predmetnom vremenskom razdoblju. Dodatno, ističe se kako je tuženik kao banka obračunavao kamate na cjelokupan iznos kredita, odnosno i na iznos koji je zapravo iskorišten za naknadu troškova obrade kredita. Navedene okolnosti dovele su do znate neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, a proizašle su iz nepoštene ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. U prilog pravnoj osnovanosti tužbenog

zahtjeva tužitelj se poziva na mjerodavnu sudsku praksu, poglavito presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-673/2023 te presude Suda Europske unije C-84/19 i C-224/19, kao i čl. 3. st. 1 Direktive EU 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Nadalje, čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti, svaka ugovorna strana dužna je drugoj vratiti ono što je primila. Tuženik je s osnove ništetne odredbe o ulaznoj naknadi od korisnika kredita primio iznos 1.221,77 CHF, odnosno preračunano po srednjem tečaju CHF na dan isplate kredita iznos 5.568,60 HRK, sada 739,08 EUR, preračunato po fiksnom tečaju konverzije 7,53450 HRK / 1,00 EUR. S obzirom na navedeno, tuženik je dužan tužitelju, s osnove ništetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi isplatiti iznos 739,08 EUR, uvećan za zatezne kamate od dana plaćanja do dana isplate. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnom ugovorne odredbe glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobrenje kredita te posljedično isplatu iznosa 739,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 26. lipnja 2008., uz naknadu tužitelju parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 3. ožujka 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 28), u kojem se navodi da tuženik prije svega ističe da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva i to s više osnova, dok ne spori visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe da se svojstvo potrošača ne pretpostavlja, već je u svakom pojedinom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila Ugovor, pri čemu je tada teret dokaza iste činjenice na tužitelju. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoje svojstvo potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj položaj potrošača. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to jer je ista ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Direktiva Vijeća Europske unije 93/13/EEZ i ZZP propisuju mjerila temeljem kojih se ocjenjuje je li određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju, kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog Ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Također, korisniku kredita je uslijed posebnih odnosa s njim odobrena naknada za obradu kredita u iznosu od 0,50 %, a što je predstavljalo za korisnika kredita sniženje iznosa predmetne naknade. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku, kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u postupku obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi, a koje banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Iako je u izvatku iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe propisano da se naknada za obradu kredita plaća u iznosu od 1,00% od iznosa kredita, korisnik kredita je ispregovarao sniženje naknade za obradu kredita na 0,50 % od iznosa odobrenog kredita. Naime, korisnik kredita je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu od tuženikovog djelatnika zatražio sniženje naknade za obradu kredita te je tuženik predmetnom zahtjevu i udovoljio. Dakle korisnik kredita i tuženik su pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. st. 4. ZZP/07. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Iz svih okolnosti glede predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je tuženikov djelatnik izložio i predstavio tužitelju ulaznu

naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Tuženik ističe prigovor zastare na ovu tužiteljevu tražbinu, jer je naknada naplaćena 25. lipnja 2008. godine. Naime, ukoliko se utvrdi nepoštenom predmetna ugovorna odredba, na tužbeni zahtjev za isplatu naplaćene naknade ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Slijedom navedenog, ukoliko bi tužbeni zahtjev upravljen na utvrđenje ništetnosti bio osnovan, jedino bi bilo pravno osnovano tužitelju dosuditi isplatu glavne tražbine sa zateznim kamatama tekućim od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost odnosno podredno od podnošenja tužbe u ovom predmetu. Tužitelj navodi kako se na ovaj pojedinačni postupak trebaju primijeniti zaključci Suda EU u predmetima C-224/19 i C-84/19 s obzirom da je riječ o činjenično istovjetnim slučajevima kao i u ovome pojedinačnom postupku. Međutim, tuženik ističe kako se predmetne odluke uopće ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak te da su tumačenja tužitelja u cijelosti samoinicijativna i neosnovana. Slijedom navedenog, ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Stoga, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničnih troškova.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u tuženikovu rekapitulaciju prometa po kreditu, br.: 5103989453, od 11. lipnja 2019. (list 7), Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103989453, od 11. lipnja 2008., s priložima-nalog za isplatu sredstava kredita br.: 5103989453, od 12. lipnja 2008. i zk. izvadak za zk.ul. 100176 k.o. Gornji Stenjevec, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 12. lipnja 2008. (list 8-22), tuženikov izvadak iz Općih i posebnih odredbi kataloga sektora građanstva, od siječnja 2011. (list 63 i 64), tuženikov izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, od 21. travnja 2008. (list 67-72) i tuženikov obračun naknade za bankarske usluge, od 11. lipnja 2008. (list 105) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja osobno kao stranke na ročištu 19. svibnja 2026. (list 167-169).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavka glede naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio 11. lipnja 2008. Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103989453.

Sporna je ništetnost navedenog uglavka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost, dok nije sporna visina tužbenog zahtjeva i datum naplate iste. Istaknut je prigovor zastare i prigovor svojstva potrošača.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103989453, od 11. lipnja 2008., s priložima-nalog za isplatu sredstava kredita br.: 5103989453, od 12. lipnja 2008. i zk. izvadak za zk.ul. 100176 k.o. Gornji Stenjevec, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 12. lipnja 2008. (list 8-22) utvrđeno je da je isti sklopljen između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužitelja, kao korisnika kredita, te Barbare Lazić, kao sudužnika, te Anite Golubić i Ignaca Tomića, oboje kao založnih dužnika, u svezi kredita u iznosu 244.354,57 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj (čl. 2.); glede namjene kredita ugovoren je stambeni kredit građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu,

Stambeni kredit za kupnju nekretnine (čl. 3.); ugovoren je rok vraćanja od 300 mjeseci, od prijenosa kredita u otplatu (čl. 6.); glede načina vraćanja ugovorena je otplata kredita u 300 mjesečnih obroka nakon prijenosa kredita u otplatu, te da kredit dospijeva na naplatu svakog prvog dana u mjesecu; Mjesečni obrok u iznosu 1.463,97 CHF obračunava se na način da se mjesečni iznos anuiteta glavnice u anuitetskoj otplati uvećava za pripadajući iznos redovne mjesečne kamate obračunate na iznos ostatka vrijednosti; Glavnicu u anuitetskoj otplati predstavlja iznos glavnice kredita u visini od 199.483,65 CHF te se glavnica u anuitetskoj otplati vraća u 300 mjesečnih anuiteta, a iznos anuiteta je 1.229,80 CHF; Ostatak vrijednosti predstavlja preostali iznos glavnice kredita u visini od 48.870,92 CHF te ostatak vrijednosti vraća se jednokratno s dospijećem zadnjeg obroka; Banka na iznos ostatka vrijednosti mjesečno obračunava redovnu kamatu te mjesečni iznos kamate na ostatak vrijednosti iznosi 234,17 CHF; Po dospijeću zadnjeg obroka korisnik kredita može s bankom ugovoriti otplatu preostalog iznosa kredita u anuitetima sukladno mjerodavnim odlukama banke; Banka će zatvoriti nedospjelu glavnicu kredita ukoliko će saldo prijevremenih uplata, o dospijeću obroka, prelaziti iznos dva mjesečna obroka; Zatvaranje nedospjele glavnice provodi se jednom mjesečno, o dospijeću, za iznos više uplaćenih sredstava od iznosa dva mjesečna obroka; Banka će s prvim idućim obrokom ispraviti visinu istog i o tome pisano obavijestiti korisnika kredita te je ugovorena valutna klauzula odnosno povrat obveza iz istog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenje u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunati će se po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja žiro računa banke (čl. 7.); glede kamata je ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 5,750% godišnje te se kamata obračunava primjenom proporcionalne metode; ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s mjerodavnim odlukama banke (čl. 8) i glede naknada je ugovoreno da za obradu zahtjeva i odobrenje kredita korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 0,500% naknade za iznos kredita, odnosno najmanje 200,00 HRK, obračunate s datumom plasmana; Za slučaj prijevremenog povrata cjelokupnog iznosa kredita, banka ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu sukladno odlukama banke koje su vrijedile u trenutku prijevremenog povrata (čl.10.).

7. Na temelju iskaza tužitelja, saslušanog osobno kao stranke na ročištu 19. svibnja 2026. (list 167-169), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koji je iskazom u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj tijekom 2008. godine kod tuženika podigao predmetni stambeni kredit, vezan uz CHF, dok se ne sjeća vrste kamatna stopa, na rok otplate od 25 godina. Istim kreditom je tužitelj riješio svoje stambeno pitanje odnosno kupio je stan u Zagrebu, Dubravica 48, u kojem stanuje do današnjeg dana. Isti kredit je tužitelju prvi kredit, dakle nije imao ranijih iskustava u takvoj vrsti kreditiranja. Istim kreditom je tužitelj kupio svoju prvu nekretninu. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj nije bio nositelj obrta niti je obavljalo poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivao prihode od nesamostalnog rada (plaću). Tužitelj i nadalje otplaćuje predmetni krediti, koji kredit je zakonski konvertiran u kredit vezan uz EUR. Isključivo tužitelj otplaćuje anuitete kredita. Tužitelj se ne sjeća je li ga tko od ovlaštenih osoba tuženika informirao o sadržaju i značenju pojedinih ugovornih odredbi te o ekonomskim i pravnim posljedicama istih. Naime, tužitelj je razgovarao s tuženikom u svezi uvjeta i mogućnosti realiziranja predmetnog kredita pa stoga ne zna je li istim obuhvaćeno i informiranje o pojedinim ugovornim odredbama. Međutim nitko od ovlaštenih osoba tuženika nije tužitelju posebno skrenuo pozornost na ugovornu odredbu glede naplate

naknade za obradu i administraciju kredita pa tako nitko nije niti govorio o strukturi iste naknade niti o visini iste kao niti o stvarnim troškovima i svrsi istoga. Tužitelj nije imao mogućnost pregovarati o niti jednoj ugovornoj odredbi. Prije potpisivanja-sklapanja Ugovora, tužitelj je isti pročitao te mu je vjerojatno sve bilo jasno, uz napomenu da mu je pri tome bilo najvažnije ostvariti kredit kako bi stekao novčana sredstva za već odabrani predmetni stan. U predmetnom stanu od kupnje do danas stanuje tužitelj sa suprugom i dvoje djece, znači isti se koristi za potrebe tužiteljeve obitelji. Tužitelj nije imao mogućnost pregovarati o visini tzv. ulazne naknade. Tužitelj se ne sjeća zašto je u predmetnom Ugovoru visina tzv. ulazne naknade određena od 0,5%. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj nije spoznao, saznanje da je dužan platiti predmetnu tzv. ulaznu naknadu.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 19. ožujka 2026. (list 163 i 164) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. II.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, uzgred rečeno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) je izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao namjenski stambeni kredit, radi kupnje stana, kojim je riješio stambeno pitanje, odnosno u istom stanuje, dakle novac koji je utrošio iskoristio je namjenski, za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je

potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornog uglavka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed sastavljenom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je tužitelju preporučao i predstavio kredit u švicarskim francima kao najpovoljniji kredit jer su najniže kamate, pa stoga za tužitelja najpovoljnije.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno strukturi i načinu obračuna tzv. ulazne naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o strukturi naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao i stvarnim troškovima i svrsi iste.

Ujedno, ukoliko je ugovor o kreditu ispunjen, a što ovdje nije slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužitelju pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Naime, ranijom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj mjerodavnoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.), je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

13. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj odredbi nije pregovaralo, jer je unatoč tužnikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužitelju niti sklapanje

takvog Ugovora da ista ugovorna odredba (sporan uglavak čl. 10.) nije bila uključena u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza saslušanog tužitelja, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

Osim toga, upravo pravilno tužitelj tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužitelj, kao korisnik kredita, mogao je samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem iste odredbe u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje ne odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da je pravilna. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužitelja, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate, namjene i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom je u biti tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita i to određena u postotku od iznosa kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZPP).

14. Nadalje, odredbom čl. 84. ZPP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, shvaćanje je Suda Europske unije, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe istog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje određuju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu br. C-224/19 Sud Europske unije tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodan postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud Europske unije protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova

tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavkom u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana u postotku, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužitelj je nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njegove pregovaračke moći, tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i o kojim parametrima izravno ovisi visina iste naknade. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju ista naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao tužitelju razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju istu naknadu. Također, sadržaj navedene odredbe nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna iste naknade niti su isti tužitelju izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti i to u postotku od iznosa kredita, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj se je tuženiku obvezao platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobravanja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.)

Naposljetku, glede zahtjeva za plaćanjem zateznih kamata od dana nakon dana isplate kredita kada je naplaćena naknada za obradu kredita do isplate, valja reći da tužitelj osnovano ističe da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Dakle, tuženik je bio nepošten stjecatelj, te samom činjenicom istog, zatezne kamate teku od dana nepoštenog stjecanja. Sukladno čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO), sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravnog i činjeničnog stanja potrošača u kojem bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna,

s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

15. Napominje se neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno čl. 328. ZOO-a je određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Ujedno, neosnovan je prigovor zastare glede tražbine po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, u ovom slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenom i ništetnom ugovorna odredba sadržana u čl. 10. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

16. Glede postojanja pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe na utvrđenje ništetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da ništetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje ništetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica ništetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužitelj je temeljem sporne odredbe već platio naknadu za obradu kredita, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje ništetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužitelju da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužitelj ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja ništetnosti sporne odredbe, budući da je valjanost iste odredbe sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi možebitnom kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio ništetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužitelj ima pravni interes za podnošenje tužbe radi utvrđenja ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje ništetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti, zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

17. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

18. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na

određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

19. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naplata naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita nepoštена, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužitelja, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

20. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude, dok je kao posljedicu iste, u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa 739,08 EUR (s obzirom na fiksni tečaj konverzije) za trošak obrade kredita, to tim više što ista visina naknade, kao i datum naplate iste (25. lipnja 2008.), nije sporan (list 163), kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 26. lipnja 2008., kao dana nakon dana naplate iste naknade (list 163), s obzirom da je za utuženi iznos troškova obrade kredita (tzv. ulazna naknada) umanjen iznos kredita prilikom isplate, pa do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude.

21. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

22. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 16. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 19. ožujka 2026. i 19. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u iznosu 150,00 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 600,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (150,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu, za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 13,27 EUR. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 776,54 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. III. izreke presude, dok je ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. IV. izreke presude).

23. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 19. ožujka 2026. i 19. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 150,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 450,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (112,50 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 562,50 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih

troškova, sa zatraženim zateznim kamatama, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. V. izreke presude.

24. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) su iskazane novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-9287c**

Kontrolni broj: **062c6-acdfd-687e1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.